

Dissabte I

Is 30,19-21.23-26; Mt 9,35-10,1.6-8

Desembre 3

*J*ESÚS RECORRIA TOTES LES VILES i pobles, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint malalties i xacres de tota mena.

En veure les multituds, se'n compadí, perquè estaven malmenades i abatudes, com ovelles sense pastor. Llavors diu als seus deixebles: «La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que enviï segadors als seus sembrats.»

Jesús va cridar els seus dotze deixebles i els donà poder de treure els esperits malignes i de guarir malalties i xacres de tota mena i els va enviar amb aquestes instruccions: «Aneu més aviat a les ovelles perdudes de la casa d'Israel. Pel camí prediqueu dient: "El Regne del cel és a prop." Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis. De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc.»

✠ **Preparació:** Ajuda'm, Esperit Sant, a ser com Jesús, a compartir la seva missió i a tenir els seus mateixos sentiments.

✠ **Lectura:** Les dades que els evangelis ens ofereixen sobre el Jesús històric ens parlen de la seva missió itinerant. En tres anys va dur a terme una activitat breu però intensíssima. Anava de poble en poble anunciant l'arribada del Regne i guarint els malalts. La seva anomenada va créixer tant, que la gent es desplaçava per trobar-se amb Jesús. L'evangelista Mateu ens dóna a conèixer el moviment interior que movia Jesús i conformava la seva actuació: la compassió. I ho fa amb el verb grec *esplankhnisthe*, literalment 'estar commogut en les entranyes maternes, estar emocionat'. En diferents passatges del Nou Testament trobem els mateixos sentiments de

tendresa i amor entranyable en Jesús: quan anava a la barca amb els seus deixebles i en tocar terra va veure la gentada que havia anat corrents a esperar-lo (Mt 14,14), quan va veure a la vídua de Naïm (Lc 7,13), quan va guarir els dos cecs de Jericó (Mt 20,34)... Aquesta manera de ser de Jesús és un calc de la de Déu Pare, el pare que en la paràbola del fill pròdig, quan veié tornar el noi, «es commogué (*esplankhnisthe*), corregué a tirar-se-li al coll i el besà» (Lc 15,20b). El rostre de Déu que ens ofereix Jesús és el d'un Déu Pare-Mare entranyable. Com va dir Joan Pau I: «Déu és Pare, però sobretot és Mare».

✠ **Meditació:** La missió de Jesús neix d'una manera de ser o, més ben dit, d'una manera de viure: la de la com-passió, la de la tendresa entranyable envers el dolor i el sofriment humà. D'aquí neix no només el seu anunci del Regne i la seva activitat guaridora, sinó també la seva pregària. És després de veure la gent «com ovelles sense pastor» que convida els seus a demanar al Pare obrers per als seus sembrats. I llavors també escull els deixebles per compartir amb ells la seva missió.

✠ **Oració:** Crida'm també a mi, Jesús. Crida'm, igual que als teus, per anunciar que el Regne és a prop, per guarir, per donar vida, per alliberar. Investeix-me amb la teva autoritat. Com tu l'has rebuda del Pare, dóna-me-la també a mi per ser el teu deixeble i actuar en el teu nom. Dóna'm entranyes de misericòrdia davant tota misèria humana, fins i tot davant la meva. Crida'm, Senyor.

✠ **Contemplació:** Tota la vida embolcallada en la compassió. I d'aquí, a la missió, que neix de la pregària, de l'enviament del Pare. Amb una etiqueta ben gran, ben llegible: gratuït. Que no està renyit amb el sosteniment necessari de l'apòstol. És més aviat una manera de lliurar-se: sense límits.

✠ **Acció:** Envia, Senyor, obrers, als teus sembrats. «Aquí em tens, Senyor. Envia-m'hi» (Is 6,8).